

v úvahu, neboť — nehledíc k tomu, že žalobce jest jen z polovice dědicem po Marii S-ové, jest nesporno, že nevyplněná směnka, ač původně byla pojata do pozůstalostního inventáře, později z něho byla vyloučena a pozůstalost ohledně ní nebyla projednána. Odvolací soud má za to, že se převod onoho práva na žalobce stal posloupností singulární, totiž dohodou ze dne 4. května 1925 mezi účastníky pozůstalosti Marie S-ové. V dalším dovedl dovolací soud, že tato dohoda jest bezúčinnou.

Čís. 5813.

Sudiště podle §u 87, druhý odstavec, j. n.

Před toto sudiště náleží i spor proti majitelce závodu, týkající se námezdního poměru zaměstnance tohoto závodu.

(Rozh. ze dne 4. března 1926, R II 32/26.)

Nezl. Miroslavu M-ovi byla povolena proti Aloisu H-ovi, obchodvedoucímu a prodavači u Františka H-a v jeho filiálním závodě v Olomouci (hlavní závod a bydliště Františka H-a bylo v Prostějově) exekuce k vydobí výživného zabavením a přikázáním dvou třetin platu, příslušejícího Aloisu H-ovi proti Františku H-ovi. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se nezl. M. na žalovaném Františku H-ovi zaplacení 2133 Kč z toho důvodu, že žalovaný ve smyslu usnesení o povolení exekuce částky ty měl Aloisu H-ovi, který jest u žalovaného zaměstnán jako obchodvedoucí a příručí s měsíčním platem 800 Kč, s platu strhovati a že tak neučinil. Zaloba podána byla na okresním soudě v Olomouci, jehož místní příslušnost odůvodňoval žalobce ustanovením §u 87, prvý odstavec j. n., protože prý se jedná o provozovnu žalovaného v Olomouci, kde jest zaměstnán Alois H. a vymáhá se pohledávka na platě, kterou má tento jako obchodvedoucí a prodavač v této provozovně v Olomouci. Soud první stolice vyhověl námitce místní nepřislušnosti a žalobu odmítl. D ů v o d y: Nesporným je, že žalovaný bydlí v Prostějově, kde má svůj obecný soud, a že má obuvnický závod jak v Prostějově, tak i v Olomouci. Okolnost, že Alois H. jest u žalovaného v obchodě v Olomouci zaměstnán, jest popřena. Soudce této okolnosti nezjišťoval, maje za to, že, i kdyby byla pravdivou, podmínek §u 87 j. n. by tu nebylo, poněvadž ze žalobcova tvrzení o povaze zažalovaného nároku vychází, že projednávaný spor není sporem, vztahujícím se na činnost s obchodem provozovny v Olomouci spojenou, jak toho vyžaduje ustanovení §u 87 j. n. R e k u r s n í s o u d zamítl námitku místní nepřislušnosti. D ů v o d y: Žalobce uplatňuje v tomto případě jako zástavní věřitel (§§ 308 a 310 ex. ř.) nárok Aloise H-a na plat. Řídí se proto i příslušnost ohledně tohoto nároku právní povahou zabaveného nároku, nejedná-li se o ryze osobní sudiště žalovaných (srovnej: Glaser-Unger: nová řada 2722). V tomto případě je příslušnost procesního soudu první stolice opodstatněna, neboť dle tvrzení strany žalující má žalovaný v Olomouci podobný závod, jenž přímo a bezprostředně uzavírá obchody. Žalobce tvrdí dále, že Alois H. je jako obchodní pomocník v témže závodě zaměstnán, a že jeho plat je právoplatně za-

baven. Ovšem napadá žalovaný správnost těchto skutečností. Dle názoru rekursní stolice stačí k odůvodnění příslušnosti v oněch případech, kde skutečnosti, zakládající příslušnost, se shodují s věcným nárokem, když strana žalující tyto skutečnosti jen uvádí, není třeba důkazu, ten se vyhrazuje rozhodnutí ve věci hlavní.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Neprávem míní stěžovatel, že sudiště §u 87, druhý odstavec, j. n., dle něhož odvolací soud posuzuje příslušnost prvního soudu, předpokládá, že se jedná o spory, vztahující se na činnost osoby žalované, s jejím obchodem nebo povoláním spojenou. Tomu je tak ovšem při sudišti závodu dle prvního odstavce §u 87 j. n. ve znění novelovém, jde-li totiž o případ, kde majitel má svůj závod mimo vlastní bydliště. Tu ovšem všechny spory, vztahující se na obchodní činnost majitele závodu lze vznést u sudiště tohoto závodu. Ale i v tom případě, že by žalovaný měl bydliště v Prostějově a jen jediný závod v Olomouci, bylo by lze sporný poměr z námezdní smlouvy se zřízcem jeho závodu vznést k řešení na soud závodu, ježto by se spor vztahoval na obchodní činnost žalovaného. Ale rekursní soud posuzoval příslušnost dovolaného soudu podle druhého odstavce §u 87 j. n. ve znění novelovém. Tento stanoví příslušnost sudiště zvláštního závodu a žalobce tvrdil v žalobě, že žalovaný má filiální závod v Olomouci. Před tímto soudem zvláštního závodu lze žalovati ve věcech týkajících se tohoto závodu. Sem spadají i spory námezdní zřízců tohoto závodu se týkající, ježto jsou v příčinném hospodářském vztahu k činnosti závodu. Tento názor stěžovatel vlastně svými vývody nepokouší se ani vyvracet, nýbrž mylně se opírá o první odstavec §u 87 j. n. ve znění novelovém, jehož rekursní soud k posouzení případu ani nepoužil, ježto i žalobce dovolával se sudiště zvláštního závodu, dle druhého odstavce §u 87 j. n.

Čís. 5814.

Pro řešení otázky rozepře, zda jest nepřipustnou exekuce na zabavené věci, protože jde o příslušenství nemovitosti, jest rozhodnou doba zabavení movitých věcí, předpokládajíc, že jejich právní povaha příslušenství trvá také ještě v čase rozsudku první stolice.

(Rozh. ze dne 5. března 1926, R I 58/26.)

Žalující firma domáhala se žalobou zrušení exekucí, vedených žalovanými na movitosti, tvrdíc, že movitosti jsou příslušenstvím nemovitostí, daných jí do zástavy. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by vyčkaje pravomoci ji znovu projednal a rozhodl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.